

OSZTÁLYOZÁS

Tárgy

308

Hely

Idő

"1962"

Személy

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Kisjő
szerző

Derős oldal

Cím:

244 NEM MÉRGELŐDNI!

Forrás:

Egészítő

1962. jún. 23.

Sajtóban, rádióban sűrűn merül föl a kérdés: mi az oka a főváros túlnépese-
désének, miért, hogy mindenki feltörekszik, miért akar mindenki Budapesten élni és halni?

Fővárosunknak vonzereje van. Fő vonzereje abban rejlik, hogy itt senki nem ün-
ja magát. Olyan a pesti élet, mint valami jól sikerült film cselekménye, tele vá-
ratlan fordulattal. Soha nem tudod, mit hoz a következő pillanat. Mindig egészen más történik, mint amire számítottál.

Budapest a meglepetések városa.

Kezdődik azzal, hogy a Du-
na két oldalán terül el, van tehát akkora természetes szabadfürdője, mint kevés más városnak, ám ha kánikulában megkívánod hűs hullámaid, ha fürödni akarsz a pesti Dunában, akkor vonatra ülsz és kiutazol Szentendrére, esetleg Visegrádra, vagy ha a dél-pesti Dunát kívánod, elhajókázol Bajaig, ott talán már szabad, ha szabad.

Lépten-nyomon meglepetés.

Erkezel a Nyugatira és tartasz a kijárat felé, a kapuban kéri a jegyet, de nem kell komolyan venni, senki

nem adja, és rendben a do-
log, aki vonattal jött, nyilván van jegye is. Igen ám, de mi van a peronjeggyel? Kísérőnek, vonatra várónak váltania kell, ez a szabály, ám azért mégse muszáj. Aki ugyanis belóg, kifelé becsatlakozik az áradatba, és emelt fővel hagyja el a peront, mint aki most érkezett a vac-veresegyházi személlyel. És ez a helyes. Mert ha mégis váltottál, és oda is adod, akkor a portás a jegyet a kezébe veszi, mindkét oldalát megvizsgálja, hogy rendben van-e a dátum, nem akartad-e becsapni. Ha tehát nem váltottál, belógtál és kilógtál, semmi baj veled, normális az eset. Ha ellenben valaki tiszteli a szabályt, megváltja, odaadja, hőjj, az gyanús, azt fölülvizsgálják, attól a portás olyan arccal veszi át, mint aki azt mondja: No, ezt az ürgét megnézem magamnak.

Mérgelődni, persze nem szabad, Pest tele van meglepetésekkel, időd sincs mérgelődni, érkezésedet sürgősen tudatni akarod, futsz az utcai telefonfülkébe — az érmét elnyeli. Ütni nem szabad, tehát ütöd, vágod, rúgod, harapod, de nem adja vissza a bitang. Rohansz a legközelebbibe, és óvatosan ejted be, és drukkolsz érte, és előre átkozod... Zörren a

készülék, és visszaad négyet.

Nem mérgelődsz hát, vágatsz a kitűzött cél felé, keresztbe fektetett léccel állja utadat, és felkiáltójeles tábla: Vigyázz, a tetőn dolgoznak! Visszahökölsz és figyelled, mit csinál a többi örült. Százan vágatnak veled, megtorpanni azonban egyedül torpantál meg, kilencvenkilenc átlépi a léccet, még csak föl se pillant a tetőre, ahol dolgoznak, legföljebb behúzza a nyakát, ha talál, talál. És igaz is, miért pont az én fejemre esne, az ötös találat sose talál el, majd éppen ez fog eltalálni, nevetéses. És még tovább, e pillanatban koppanás, az orrod előtt csapott be, másik koppanás a hátad mögött, riadtan somfordálsz odább, aztán megnyugodva nézel vissza: No, ugye, mondtam, hogy nem minden lövés talál.

Meglepetés lépten-nyomon, Pesten soha nem tudod, hogy az utcában, amelyiknek sarkán befordulsz, miért szedik föl a járdát, de a járdát éppen fölszedik. Gyalogosközlekedés a túloldalon. Még a túloldalra, újabb tábla, közlekedés az innenső oldalon. Visszajössz, befordulsz, közlekedés sehol, mindkét oldal fölszedve. Újabb sarok, és hanyatt esel a megdöbbenéstől. Utca, melynek egyik oldalán sincs fölszedve a járdá, csak az úttest, de az egész hosszában. Közlekedsz hát mindkét oldalon, amíg lehet, mert holnap, mi lesz, ki tudja azt.

Csak nem mérgelődni.

Kisjő